

Ministarstvo prostornog planiranja, urbanizma i državne imovine
Direktorat za inspekcijski nadzor, licence i drugostepeni postupak
Direkcija za licence, registar i za drugostepeni postupak
Broj: UP II 09-042/25-1071/2
Podgorica, 16.05.2025.godine

Ministarstvo prostornog planiranja i urbanizma i državne imovine, rješavajući po žalbi izjavljenoj od Nadil Ademi iz Ulcinja, koga zastupa Miloš Četković, advokat iz Ulcinja, na rješenje Sekreterijata za komunalni nadzor i inspekcijske poslove PJ Ulcinj, broj 07-082/24-109/1 od 30.01.2025.godine na osnovu člana 199 Zakona o planiranju prostora i izgradnji objekata ("Službeni list Crne Gore", br. 64/17, 44/18, 63/18, 11/19, 82/20, 86/22, 04/23, 19/25), čl.18, 46, 126 stav 4 i 128 Zakona o upravnom postupku ("Službeni list Crne Gore", br. 56/14, 20/15, 40/16 i 37/17) i člana 15 Uredbe o organizaciji i načinu rada državne uprave ("Službeni list Crne Gore", br.98/23, 102/23, 113/23, 71/24, 72/24, 90/24, 93/24, 104/24 i 117/24), donosi

RJEŠENJE

Žalba se odbija.

Obrazloženje

Ožalbenim rješenjem stavom I, naređeno je žalocu da ukloni privremeni objekat tipa montažne drvene gradnje na željeznim konstrukcijama spratnosti P+P1 izgrađeni na lokaciji pod brojem D-2332. Na pomenutoj lokaciji izvedeni su radovi na postavljanje stepeništa i druge etaže na već postojećem jednoetažnom objektu površine u osnovi od cca 35m², koji se nalazi na katastarskoj parceli broj 1220 KO Gornji Štoj na desnoj obali rijeke Bojane u zoni Morskog Dobra a isti je postavljen bez odobrenja nadležnog organa i bez potrebne tehničke dokumentacije iz člana 117 Zakona o planiranju prostora i izgradnji objekata.

Na navedeno rješenje žalio je izjavio u žalbu, ovom ministarstvu (02.04.2025.godine), iz svih zakonom predviđenih razloga. U žalbi, u bitnome, navodi: „ Dispozitiv pobijanog rješenja je neodređen, nerazumjiv, protivrjecan sam sebi, kao i razlozima datim u obrazloženju pobijanog rješenja, kao i sa sadržinom spisa predmeta, te, u konkretnom slučaju, izaziva dilemu kako je odlučeno, a obrazloženje pobijanog rjesenja nije dato u skladu sa članom 22, stav 7 Zakona o upravnom postupku, što ukazuje na proizvoljno i arbitrarno postupanje prostepenog javnopravnog organa. U obrazloženju rješenja nisu dati valjani razlozi, a dati razlozi nisu dovoljni, te se zbog takvih nedostataka ne može ispitivati zakonitost rješenja jer se ne vidi na osnovu kojih činjenica je prostepeni organ odlučio da po podnosioca žalbe treba donijeti pobijano rješenje, a obrazloženje nema razloga o odlučnim činjenicama, odnosno razloga kojima se organ rukovodio pri rješavanju spornih pitanja. Naime, prostepeni javnopravni organ postupa suprotno članu 22 stav 3 i 7 Zakona o upravnom postupku. Ovo kod činjenice da dispozitiv rješenja prostepenog javnopravnog organa nije podoban za izvršenje, budući da isti nije određen, niti odrediv, jer je u istom navedeno da se nalaze uklanjanje privremenog objekta tipa kućica montažne drvene građe na željeznim konstrukcijama spratnosti P+P1 izgrađenoj na lokaciji D-2332, a u nastavku dispozitiva pobijanog rješenja navodi se da su „na pomenutoj lokaciji izvedeni radovi na postavljanju stepeništa i druge etaže na već postojećem jednoetažnom objektu". Samim tim, dispozitiv je nejasan i nerazumjiv, imajući u vidu prije svega da se ne zna, niti se na posredan način može zaključiti što to navodno treba ukloniti. Da li privremeni objekat montžne drvene građe na željeznim konstrukcijama spratnosti P+P1 ili nešto sasvim drugo. Analogno sa navedenim, u tom dijelu dispozitiv je i neizršiv, budući da se ne zna ni što treba da se izvrši. Nadalje, ukazujemo i da je dispozitiv nerazumjiv, budući da je nejasno o kojoj lokaciji je u konkretnom slučaju riječ. Naime, u dispozitivu se navodi lokacija D-2332, dok iz obrazloženja pobijanog rješenja proizilazi da je riječ o lokaciji pod brojem D-2309. Sve prethodno navedeno nedvosmisleno potvrđuje da je dispozitiv nejasan, nerazumjiv, te u krajnjem i neizvršiv, te kao takav ne može proizvoditi bilo kakvo pravno dejstvo i obavezivati bilo koga. Obrazloženje tuženog, kojeg suštinski i nema, samim tim, nikako nije mogao nadomjestiti nerazumijivost dispozitiva i nedostatke obrazloženja prvostepenog javnopravnog organa. Iz navedenog

prizilazi da se ne može utvrditi o kojoj lokaciji je riječ, budući da nije jasno identifikovana lokacija privremenih objekata u skladu sa odgovarajućom evidencijom, odnosno gdje se predmetni objekat nalazi i zbog čega je naloženo uklanjanje, te čega je uopšte naloženo uklanjanje. Nadalje, dispozitiv prvostepenog javnopravnog organa je nejasan i neprecizan. Naime, Sekretarijata za komunalni nadzor i inspeksijske poslove opštine Ulcinj je morao u dispozitivu precizno i jasno odrediti tačne dimenzije (dužinu, visinu i širinu) objekta, te površine za uklanjanje, odnosno označiti u kojim dimenzijama se mora rušiti, kako bi se mogla okloniti svaka sumnja koji je to dio koji bi se morao ukloniti, a ne da se paulalno odredi nejasnim oznakama. Iz dispozitiva prostepenog organa proizilazi da je isti procijenio dužinu, širinu i visinu „objekta“ „odokativnom“ metodom, upotrebom neodređenog pojma „cca“, što je nedopustivo, a što prostepeni javnopravni organ potpuno gubi iz vida, naročito iz razloga što to pitanje predstavlja stručno pitanje o kojem komunalni inspektor ne posjeduje znanje i vještine. Članom 22, stav 3 Zakona o upravnom postupku propisano je da dispozitiv sadrži odluku o upravnoj stvari i mora biti sažet i jasan. Dispozitivom se ne može rješavati o pravima i obavezama, a da se o tome kako je odlučeno posredno zaključuje, odnosno dispozitiv je nejasan ako se njegova sadržina može ustanovljavati samo posrednim putem, te isti nikako ne može u sebi sadržati opise koji se trebaju naći u obrazloženju rješenja, a ne u dispozitivu istog. Iz navedenog jasno je da se ne može ništa zaključiti, te da dispozitiv izaziva dilemu kako je odlučeno i kojim se to argumentima rukovodio prostepeni organ prilikom donošenja pobijanog rješenja. Analogno sa navedenim, nejasno je zbog čega je uopšte naloženo uklanjanje navedenih objekata, te da li su predmetni objekti predviđeni planom i evidencijom privremenih objekata na rijeci Bojani, budući da se to iz obrazloženja pobijanog rješenja ni na koji način ne može zaključiti. U tom pravcu, činjenično stanje je pogrešno i nepotpuno utvrđeno, a prostepeni organ potpuno proizvoljno primjenjuje materijalno pravo na koje se u obrazloženju poziva i pod koju pravnu normu podovodi činjenino stanje. Ističemo i da je određivanje roka u dispozitivu pobijanog rješenja u kojem se ima izvršiti neka radnja, kako je to učinjeno u konkretnom slučaju, predstavljalo stvar slobodne i neograničene ocjene prostepenog organa, a da je samu dužinu roka u konkretnom slučaju trebalo odrediti u zavisnosti od prirode, vrste i obima obaveze, jer rok mora biti u funkciji razumne socijalne regulacije pravnih odnosa, a o čemu nema ni riječi u pobijanom rješenju, a što je prvostepeni organ bio u obavezi obrazložiti, prema članu 22 Zakona o upravnom postupku. Takođe, izrečena mjera mora imati svoje opravdanje u obrazloženju pobijanog rješenja, kako u odnosu na činjenično stanje, tako i u odnosu na propis koji utvrđeno ponašanje - radje koje prvostepeni javnopravni organ kvalifikuje kao povredu zakona, što je u konkretnom slučaju izostalo. Samim tim, pobijano rješenje donijeto je i suprotno članu 6 Zakona o upravnom postupku, kojim je definisano načelo srazmjernosti. Takođe, podnosioc žalbe ističe da je povrijeđeno i pravo stranke na izjašnjavanje i pravo na izjašnjavanje stranke o rezultatima ispitnog postupka iz člana 111 i 112 Zakona o upravnom postupku. Naime, pravom stranke na izjašnjavanje želi se postići da stranka dođe u poziciju da od ovlašćenog službenog lica dobije obavještenja što je sve utvrđeno u postupku, kakvi rezultati su proistekli iz izvedenih dokaza, kako oni utiču na mjerodavne materijalno - pravne propise i kakva je njihova materijalno - pravna posledica po pravne interese stranke, pri čemu stranka, nakon primljenih obavještenja treba da stekne uvjerenje da je organ savjesno, brižljivo i odgovorno sprovede postupak, da je proverio sve navode stranke i da je imao u vidu navode i prigovore stranke i da li su isti bili predmet ocjene i da je argumentacija koju joj je prezentovao organ zaista objektivna, što u konkretnom nije slučaj. Dakle, dužnost je službenog lica u prostepenom javnopravnom organu da se upozna sa izjašnjenjem stranke - podnosioca žalbe, odnosno sa prigovorima i da izvede zaključak, odnosno da u obrazloženju da ocjenu istih (da su isti neosnovani, da nemaju uporišta u izvedenim dokazima i spsima predmeta ili iako postoje bez odlučnog su uticaja na donošenje rješenja i da ne dovode u pitanje pravilnost utvrđenog činjeninog stanja i pravilnost vođenja postupka), a o čemu nema ni riječi u pobijanom rješenju. Tek nakon toga prostepeni javnopravni organ je mogao donijeti rješenje, a primjedbe koje su date morale su biti ocijenjene od strane službenog lica u pobijanom rješenju. Dakle, isti je morao obratiti pažnju na dato izjašnjenje stranke, budući da postoji i zakonom utvrđena obaveza (član 22, stav 7 Zakona o upravnom postupku) da se u obrazloženju navedu razlozi zbog čega nisu uzeta u obzir izjašnjenja stranke o rezultatima ispitnog postupka. Ukazujemo, članom 22, stav 7 Zakona o upravnom postupku propisano je: "Obrazloženje rješenja treba da bude razumijivo

i da sadrži kratko izlaganje zahtjeva stranke, činjenino stanje na osnovu kojeg je rješenje donijeto, propise na osnovu kojeg je rješenje donijeto, razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje, upućuju na odluku u dispozitivu rješenja, razloge zbog kojih nije uvažen neki od razloga ili predloga stranke, odnosno nije uzeto u obzir izjašnjenje stranke o rezultatima ispitnog postupka, a kod odlučivanja po slobodnoj ocjeni, glavne razloge za donijetu odluku. Ako žalba ne odlaže izvršenje rješenja, obrazloženje sadži i pozivanje na propis kojim je to propisano, odnosno detaljne razloge zbog kojih žalba ne odlaže izvršenje rješenja". Samim tim, obrazloženje rješenja nema razloga o odlučnim činjenicama, razloga kojima se tuženi rukovodio pri rješavanju pravnih pitanja i razloga kojima se objašnjavaju međusobno protivrječni, odnosno kontradiktorni dokazi. Pobijano rješenje prvostepenog javnopravnog organa ne sadrži ni činjenično stanje na osnovu kojeg je rješenje donijeto, propise na osnovu kojeg je rješenje donijeto, niti razloge zbog kojih nisu uvaženi razlozi, odnosno predlozi stranke, odnosno nije uopšte uzeto u obzir izjašnjenje stranke o rezultatima ispitnog postupka. Na osnovu navedenog, stiče se utisak da podnosiocu žalbe nije data stvarna mogućnost da učestvuje u postupku, kao i da se izjasni o odlučnim činjenicama važnim za donošenje zakonitog rješenja, čime je istovremeno prostepeni javnopravni organ povrijedio i pravo stranke na izjašnjavanje, odnosno odredbe člana 14 Zakona o upravnom postupku kojim je propisano da stranka ima pravo da učestvuje u upravnom postupku radi utvrđivanja činjenica i okolnosti koji su od značaja za donošenje upravnog akta i da prije donošenja upravnog akta stranka ima pravo da se izjasni o rezultatima ispitnog postupka. Samim tim, a imajući u vidu prethodno navedeno, a naročito odredbe člana 22, stav 7 Zakona o upravnom postupku i člana 111 i 112 Zakona o upravnom postupku nije niti može biti dovoljno u obrazloženju pobijanog rješenja navesti, proizvoljno i arbiterno, „na ostavljeni poziv za stranku odazvao se subjekat nadzora Nadil Ademi, koji je učestvovao u inspekcijskom postupku". Takođe, pobijano rješenje ne sadrži ni propis kojim je propisano da žalba ne odlaže izvršenje rješenja, kao ni (detaljne) razloge zbog kojih žalba ne odlaže izvršenje rješenja, a što je propisano članom 22, stav 7 Zakona o upravnom postupku. Naime, pravni propisi su veoma važan sastojak obrazloženja, a samim tim prostepeni organ je dužan da primjeni propis koji je mjerodavan za konkretnu stvar, čime bi omogućio podnosiocu žalbe da sazna čime se rukovodio prostepeni organ pri rješavanju stvari. Nadalje, u skladu sa navedenim pobijano rješenje ne sadrži izjašnjenje o ispitnom postupku, što je neprihvatljivo i na navedeni način urbanističko - građevinski inspektor povrijedio je odredbe člana 105 Zakona o upravnom postupku, kojim je propisano da službeno lice prilikom donošenja rješenja utvrđuje sve činjenice i okolnosti bitne za rješavanje uprave stvari, a čime je istovremeno povrijedio i član 11 Zakona o upravnom postupku kojim je propisano da u upravnom postupku moraju se pravilno i potpuno utvrditi sve činjenice i okolnosti koje su od značaja za zakonito i pravilno odlučivanje o upravnoj stvari i član 14 Zakona o upravnom postupku kojim je propisano da stranka ima pravo da učestvuje u upravnom postupku radi utvrđivanja činjenica i okolnosti koji su od značaja za donošenje upravnog akta i da prije donošenja upravnog akta stranka ima pravo da se izjasni o rezultatima upravnog postupka. Iz navedenog stiče se utisak da je prostepeni organ odlučivao u skraćenom postupku, a nisu bili ispunjeni slovi propisani članom 106 Zakona o upravnom postupku, odnosno da prostepeni organ nije sprovodio ispitni postupak, jer podnosiocu žalbe nije omogućeno aktivno, niti bilo kakvo drugo učešće u postupku. Podnosiocu žalbe nije data mogućnost da učestvuje u postupku, kao i da se izjasni o odlučnim činjenicama važnim za donošenje zakonitog rješenja. Naime, prvostepeni javnopravni organ, donošenjem osporenog rješenja, povrijedio je član 105 Zakona o upravnom postupku kojim je propisano da službeno lice prilikom donošenja rješenja utvrđuje sve činjenice i okolnosti bitne za rješavanje upravne stvari, čime je istovremeno povrijedio i pravo stranke na izjašnjavanje, odnosno odredbe člana 14 Zakona o upravnom postupku kojim je propisano da stranka ima pravo da učestvuje u upravnom postupku radi utvrđivanja činjenica i okolnosti koji su od značaja za donošenje upravnog akta i da prije donošenja upravnog akta stranka ima pravo da se izjasni o rezultatima ispitnog postupka. Prvostepeni javnopravni organ nije omogućio podnosiocu žalbe da učestvuje u postupku i da se izjasni o činjenicama i okolnostima koje su bile od značaja za donošenje upravnog akta. Podnosiocu žalbe je povrijeđeno i pravo na izjašnjavanje, budući da istom nikada nisu dostavljeni akti broj 07-74/24 od 28.10.2024. godine i 07-91/24 od 09.12.2024. godine, kao i službena zabilješka br. 07-89/24 od 05.12.2024. godine od strane prostepenog javnopravnog organa na

izjašnjenje (na koji se poziva prvgostepeni javnopravni organ), time podnosiocu žalbe nije data mogućnost da učestvuje u postupku, kao i da se izjasni o odlučnim činjenicama važnim za donošenje zakonitog rješenja. Kako je podnosiocu žalbe povrijeđeno pravo na izjašavanje, podnosilac žalbe smatra da nisu bili ispunjeni uslovi za rješavanje u skraćenom postupku iz člana 106, stav 1, t. 1 i 2 Zakona o upravnom postupku. Ukazujemo, činjenično stanje koje je prvostepeni organ utvrđivao, treba da predstavlja podlogu, na koju je primjenjeno materijalno pravo, a kao osnov za ovu podlogu su činjenice i okolnosti koje je organ tvrdio na osnovu dokaza, posto je prethodno utvrđivao što je učinjeničnom pogledu sporno. Organ u obrazloženju rješenja navodi koje je dokaze izveo, koje činjenice i okolnosti je utvrdio i raspravio i što je proisteklo iz izvedenih dokaza. Žalilac ističe i da je povrijeđena obaveza iz člana 13, stav 1, tačka 2, 3 i 5 Zakona o inspekcijskom nadzoru u vezi sa članom 5 Zakona o upravnom postupku, jer je isti vršen bez prethodnog obajestavanja o početku obavljanja inspekcijskog nadzora, a postupajući inspektori se nisu legitimisali, što je bila obaveza prema članu 19 Zakona o inspekcijskom nadzoru. Napominjemo, odredbama Pravilnika o legitimaciji inspektora, koji je Ministarstvo unutrašnjih poslova donijelo na osnovu člana 3 Zakona o inspekcijskom nadzoru kojim je propisan obrazac legitimacije inspektora, te da se inspektor upravo i legitimise svojom službenom legitimacijom. Inspektori su javni službenici sa posebnim ovlašćenjima i odgovornostima. Zbog značaja nadzorne djelatnosti i ovlašćenja inspektori imaju status sa posebnim izvornim, a ne delegiranim nadležnostima. Napominjemo, članom 10 Ustava Crne Gore propisano je da je u Crnoj Gori slobodno sve što Ustavom i zakonom nije zabranjeno, što znači da za državne organe je zabranjeno sve to Ustavom i zakonom nije dozvoljeno. Dakle, kršenjem obaveza koje su propisane Zakonom o inspekcijskom nadzoru dovodi se u pitanje zakonitost cjelokupnog postupka, a nepoštovanje imperativnih odredaba omogućava se da inspekcije djeluju mimo Zakona, sto je nedopustivo. Imajući u vidu sve prethodno navedeno, pobijano rješenje ne sadrži ništa odnaveđenog. Dakle, podnosilac žalbe smatra da se pobijano rješenje ne zasniva na dokazima, već isključivo na indicijama koje su dovele do paušalnog utvrđivanja činjenica, te da se bez utvrđenog činjeninog stanja i dokaza, ne može donijeti pravilno i zakonito rješenje."

Predlaže da Ministarstvo poništi pobijano rješenje i predmet vrati prevostpenom organ una ponovni postupak I odlučivanje.

Ministarstvo prostornog planiranja, urbanizma i državne imovine, razmotrilo je ožalbeno rješenje, žalbu i spise predmeta, pa je odlučilo kao u dispozitivu rješenja, a ovo iz sljedećih razloga:

Predmet ove upravne stvari je izrečena upravna mjera u postupku inspekcijskog nadzora, koji saglasno odredbi člana 2 stav 1 Zakona o inspekcijskom nadzoru ("Službeni list Republike Crne Gore", br. 39/03, Službeni list Crne Gore", br. 76/09, 57/11, 18/14, 11/15, 52/16 i 084/24), vrši organ uprave nadležan za poslove inspektora kao službenika sa posebnim ovlašćenjima i odgovornostima (član 4 stav 1 Zakona).

Odredbom člana 117 Zakona o planiranju prostora i izgradnji objekata („Sl.list CG“ br.64/17, 44/18, 63/18, 11/19 i 82/20), propisani su uslovi i postupak postavljanja i građenja privremenih objekata. Stavom 4 istog člana utvrđeno je da prijavu i dokumentaciju iz st.1 i 2 ovog člana, investitor je dužan da podnese nadležnom inspekcijskom organu lokalne uprave u roku od 15 dana prije početka građenja.

Odredbom člana 202 a stav 1 tačka1 i 2 Zakona o planiranju prostora i izgradnji objekata, propisano je da komunalni inspektor provjerava da li je za postavljanje privremenog objekta podnijeta prijava i dokumentacija iz člana 117 ovog zakona i da li je tehnička dokumentacija za objekte iz člana 117 ovog zakona izrađena u skladu sa izdatim urbanističko tehničkim uslovima i/ili da li se privremeni objekat postavlja odnosno gradi u skladu sa tehničkom dokumentacijom, dok je odredbom člana 202b stav 1 tačka 4 istog zakona propisano da kada u postupku inspekcijskog nadzora ocijeni da je povrijeđen zakon ili drugi propis komunalni inspektor dužan je da naredi rušenje odnsono uklanjanje privremenog objekta, koji je postavljen suprotno tehničkoj dokumentaciji.

Uvidom u spise predmeta, ovo ministarstvo je utvrdilo da u postupku inspekcijskog nadzora, postupajući po službenoj dužnosti, izlaskom na lice mjesta a prilikom zajedničke kontrole sa službenicima JPMD, konstatovano zapisnikom br.07-74/24 od dana 28.10.2024 god. i zapisnikom br.07-91/24 od 09.12.2024 godine, kao i sl.zabilješka br.0789/24 od 05.12.2024 godine, da Nadil Ademi iz Ulcinja, izvodi radove na izgradnji stepenista i druge

etaže na već postojećem jednoetažnom objektu površine u osnovi od cca 35 m². Planom i programom privremenih objekata u zoni morskog dobra na predmetnoj lokaciji pod brojem D-2309 na kat.parc.br. 1220 KO Gornji Štoj planiran je objekat tipa vez sa nadstrešnicom gabarita površine Po-24m², čime se konstatuje da postojeći objekat nije uopšte predviđen važećim Planom i programom.

Dovodeći u vezu citirane zakonske odredbe sa nesumnjivim činjeničnim utvrđenjem, po ocjeni ovog ministarstva, osnovano je prvostepeni organ žaliteljima, donio upravnu mjeru ukлонjanja predmetnog objekta na opisanoj lokaciji, jer je isti postavljen bez odobrenja nadležnog organa.

O svim odlučnim činjenicama, koje su u svemu saglasne sa izvedenim dokazima u upravnom postupku, dati su jasni, razumljivi i valjani razlozi, imajući u vidu da je prvostepeni postupak, sproveden pravilno, a ožalbeno rješenje, sačinjeno u skladu sa zakonom.

Naime, komunalni inspektor je u okviru svojih zakonskih ovlašćenja, izrekao žalitelju odgovarajuću mjeru inspekcijaskog nadzora, zbog čega nije bilo mjesta poništaju osporenog rješenja.

Odlučujući na navedeni način prvostepeni organ je postupio i u skladu sa članom 16 stav 1 tačka 3 Zakona o inspekcijaskom nadzoru, kojim je propisano da kada se u postupku inspekcijaskog nadzora utvrdi da je povrijeđen zakon ili drugi propis ili da se ne poštuju propisani standardi ili normativi, inspektor je obavezan da preduzme upravne mjere i radnje utvrđene posebnim propisom kojim je uređena oblast u kojoj se vrši inspekcijaski nadzor, a naročito da naredi rušenje, ukлонjanje bespravno započeto ili podignutog objekta i ukлонjanje stvari sa određenog prostora.

Cijenjeći navode žalbe, ovo ministarstvo je ocijenilo da isti, shodno Zakonu o upravnom postupku, nijesu uticali na drugačiju odluku u ovoj upravnoj stvari.

U odnosu na navod žalitelja, da je dispozitiv pobijanog rješenja neodređen, nerazumljiv, protivrječan sam sebi kao i da u obrazloženju rješenja nisu dati valjani razlozi, a dati razlozi nisu dovoljni, te se zbog takvih nedostataka ne može ispitivati zakonitost rješenja jer se ne vidi na osnovu kojih činjenica je prostepeni organ odlučio da po podnosioca žalbe treba donijeti pobijano rješenje, a obrazloženje nema razloga o odlučnim činjenicama, odnosno razloga kojima se organ rukovodio pri rješavanju spornih pitanja, ovo ministarstvo, ukazuje da isti nije osnovan. Ovo iz razloga, jer je prvostepeni organ u svemu postupio u skladu sa članom 22 Zakona o upravnom postupku u odnosu na sadržaj rješenja. Neosnovan je i navod žalitelja da prvostepeni organ nije postupio u skladu sa čl. 11,14, 105, 106, Zakona o upravnom postupku. Prednje iz razloga, imajući u vidu da akti broj: broj 07-74/24 od 28.10.2024. godine i 07-91/24 od 09.12.2024. godine, kao i službena zabilješka br. 07-89/24 od 05.12.2024. godine, sačinjeni od strane prvostepenog organa kao i poziv za stranku, su ostavljeni na vidno mjesto na predmetnom objektu, sa utvrđenim činjeničnim stanjem.

Naime, nesporna je činjenica da predmetni objekat ne posjeduje dokumentaciju, propisanu odredbom člana 117 Zakona o planiranju prostora i izgradnji objekata, kao i to da je Programom privremenih objekata u zoni morskog dobra za opštinu Ulcinj na navedenoj lokaciji, pod brojem D-2309, odnosno na kat.parceli broj: 1220 KO Gornji Štoj, planiran objekat tipa vez sa nadstrešnicom gabarita površine Po-24m², a ne objekat koji je predmet inspekcijaskog nadzora.

Takođe je ovo ministarstvo cijeno i ostale navode žalbe, ali je kod izloženog, našlo da su bez uticaja na donošenje drugačije odluke, u odnosnoj upravnoj stvari. Shodno navedenom, drugostepeni organ je shodno članu 126 stav 4 Zakona o upravnom postupku odlučio odbiti žalbu kao neosnovanu, budući da je upravni postupak pravilno sproveden i da je osporeno rješenje pravilno i na zakonu zasnovano.

UPUTSTVO O PRAVNOJ ZAŠTITI: Protiv ovog rješenja može se izjaviti tužba Upravnom sudu Crne Gore u roku od 20 dana od dana njegovog prijema.

